

Poul Joachim Stenders prædiken 6. søndag efter trinitatis

Taler

Poul Joachim Stender
Præst

Dato

24. juli 2022

Sted

Kirke Saaby

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 19, vers 16-26

Jeg havde en forfærdelig diskussion med en ven forleden. Og endda over en fiskefilet med remoulade. Han er veluddannet, belæst, sympatisk og ganske velhavende. Men han påstår at kristne ikke bliver forfulgt. Det er fake news, siger han og henviser til, at han har været i Iran og set smukke kirker med kakler og ikke en eneste forfulgt kristen. Et af hans argumenter er også, at hvis kristne var blevet forfulgt, var der blevet talt om det. På det punkt har han ret. Der tales ikke meget om kristendomsforfølgelser undtagen i Kristeligt Dagblad og mine radioprædikener, fordi det ikke passer ind i manges verdensbillede, der ser verden som et sted, hvor det udelukkende er muslimer der forfølges af hvide, kristne middelaldrende mænd. Det gør muslimerne desværre også nogle få steder. Og sikkerne bliver også forfulgt. Og der er lande, hvor man bliver nødt til at skjule at man er ateist. Men det er en kendsgerning at 340 millioner kristne forfølges, at tallet er stigende og at de kristne er den religiøse gruppe i øjeblikket der er hårdest trængt. Navnlig i Syrien, Irak, Iran, Mellemøsten, Nordkorea og mange andre steder. Indimellem har man på fornemmelsen at kristne i visse lande er som de mink regeringen kastede sig over sidste år. De skal udryddes totalt.

Og nu tænker jeg på, i forbindelsen med den evangelietekst vi har hørt i dag, at det er min veluddannede, belæste, sympatiske og velhavende ven, der kommer til Jesus og siger: ”Jeg kører elbil. Jeg slår græsset så højt at humlebieerne også kan eksistere. Jeg synes indvandrere ikke behandles ordentlig i de vestlige lande og at vi skal åbne vores grænser for flere flygtninge. Jeg mener Israel mishandler palæstinenserne. Jeg sorterer affald nidkært og omhyggeligt. Det har jeg holdt alt sammen. Hvad mangler jeg for at blive fuldkommen?” Eller det kunne være mig

selv der kom til Jesus og sagde: ”Jeg samler ind til forfulgte kristne for at de skal have lige så gode chancer for at overleve som humlebierne. Jeg mener det er vigtigt at vi beskytter danskerne ved ikke at åbne grænserne totalt for flygtninge. Jeg er imod Hamas i Palæstina, fordi det er en terrororganisation. I mine øjne er profeten Muhammed den første islamist fordi han indførte islam med vold. Og så har jeg forsøgt at genbruge kristendommen lige så meget som jeg sørger for at plastik bliver genbrugt. Det har jeg holdt alt sammen. Hvad mangler jeg for at blive fuldkommen?”

Det er umuligt for at vide, hvad Jesus vil svare min ven eller mig. Men jeg er overbevist om en ting. Både min ven og jeg skal tage os i agt for, at vi ikke bilder os ind, at vi med enten politiske korrekte eller politiske ukorrekte meninger og gøremål kan frelse os selv og verden. Der er kun en der kan give os frelsen. Jesus Kristus. Og han er fuldstændig kompromisløs. Vi skal overgive os til ham. Vi skal følge ham. Og det kræver af min ven og det kræver af mig, at vi skal være parat til at sætte Gud højere end både vores meninger og besiddelser og politiske holdninger og alt det vi bilder os ind, gør os til nogle gode, retskafne mennesker.

I øjeblikket går mange kvinder og mænd rundt med en skridttæller på telefonen, så de kan se om de når op på de 10.000 anbefalede skridt om dagen, der gerne skulle forlænge deres liv så meget, at de kan nå nogle år på plejehjemmet. Vi burde have en skridttæller, der dagligt fortalte os, hvor mange skridt vi har foretaget os i løbet af dagen, for at opdage at Guds søn er hos os. Han kom til os for 2000 år siden. Vi er altid kun et skridt fra at følge ham. Og alligevel tager vi ikke det sidste skridt, hvis det betyder at vi skal aflægge os nogle af vores meninger eller sælge ud af arvegodset for at hjælpe de fattige eller leve vores liv på en anden måde end vi gør. Vi er kristne linedansere, der balancerer mellem alt det vi tror gør os til gode mennesker og så det Jesus Kristus kræver af os for at frelse os. Nemlig at vi følger ham ved 100 procent at sætte ham og vores medmenneske højere end os selv og alt andet.

Den tyske finansminister Christian Lindner blev for nyligt gift. Han og hans hustru ville gerne have et kirkeligt bryllup. Ingen af dem er medlem af den lutherske kirke i Tyskland. Det syntes en tysk præst var synd for dem og hun gav dem et festligt bryllup i sin kirke. Det er heller ikke nemt for en præst at sige nej til en magtfuld finansminister. Da ægteparret Lindner meldte sig ud af kirken fravalgte de kirken. Ethvert valg er et fravalg af noget andet. Man kan ikke være

udmeldt af kirken og samtidig blive viet og begravet fra den. Man kan heller ikke være forældre med små børn og tro at man kan leve livet som man gjorde før man fik børn. Man kan heller ikke nyde godt af et informationsfund og tage informationer til sig om humlebiers udryddelse og forurening og så ikke vil tro på informationer om, at de kristne er den værst forfulgte religiøse gruppe i verden. Man kan heller ikke køre i bil mod Gedser og samtidig være på vej til Skagen. Og så kan man heller ikke være kristen og bilde sig ind, at intet behøver at ændre sig af den grund. Vi må, i troen på Kristus, lægge os selv til side. Det kan ikke siges tydeligere end Jesus selv har sagt det: "De, der ønsker at være mine disciple, skal lægge alt deres eget til side og følge mig, også selv om det koster livet. De, der klamrer sig til det jordiske liv, vil miste det himmelske. Men de, der mister livet, fordi de holder fast ved mig og mit budskab, vil få det evige liv. Hvad gavner det et menneske at vinde hele verden, hvis sjælen går fortabt" Jeg forlod, ligesom den unge mand i evangeliet, bedrøvet min fiskefilet med remoulade og min veluddannede, belæste, sympatiske og ganske velhavende ven. Men jeg er parat til at tilgive ham, hvis han ændrer synspunkt om forfulgte kristne. Humlebierne og affaldssorteringen kan jeg godt leve med. Og spørgsmålet er om vi her i kirken og alle jer som deltager i gudstjenesten via radioen, skal gå bedrøvede fra gudstjenesten, fordi vi ikke i et og alt kan få os selv til at følge Jesus Kristus. Nej, det skal vi ikke! Der står skrevet i teksten at alting er muligt for Gud. Så må det også være muligt for ham, når tiden er inde, at give os tro nok til at få taget det sidste skridt væk fra os selv og til ham og dermed til frelsen. Gud i vold. Amen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

6. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/poul-joachim-stenders-praediken-6-soendag-e-trinitatis-2022>